

[Mimi Stilling Jakobsen]

Så hæftede ministeren sig selvfølgelig ved det, jeg også havde anført, at det var godt for arbejdsgiverne, og det er selvfølgelig ikke nemt for undervisningsministeren at acceptere, for det er jo skidt, hvis det er godt for arbejdsgiverne. Nu var det tilfældigvis sådan, at de to parter faktisk kunne have en fælles interesse, og det kan selvfølgelig være pinagtigt, men sådan var det altså. Men én ting var i hvert fald sikker ifølge undervisningsministeren, og det var, at disse unge ville tage ekstra pladser op. Nej, fru minister, det, der netop er sagen ved dette forslag, er, at der er hundreder af arbejdsgivere, der kommer og fortæller, at kunne de bare have lidt mere gavn af disse lærlinge eller praktikanter ved at have dem i længere tid og få dem skolet ordentligt, så de rent faktisk kunne bruge dem til noget, så ville de gerne have lærlinge og praktikanter; men de ser dem så at sige aldrig, hævder de. Det ved vi er overdrevet, men de har dem for kort tid, de kan ikke anvende dem og derved få glæde af dem i forhold til den investering, det er at tage lærlinge og praktikanter. Derfor ville der komme en lang række nye mindre virksomheder ind i denne ordning, for det er især dem, der mangler, og det er især dem, der kunne tage disse unge. Samtidig er det jo dér, det batter noget, det ved vi alle sammen.

Så sagde arbejdsministeren, at vi ligesom lagde op til, at der ikke skulle være pligter for nogen, og alligevel skulle problemet løses. Det synes jeg ikke er rigtigt. Men når man nævner kommunerne, er det jo, fordi kommunerne i øjeblikket sidder og vrider sig ved tanken om, hvad de skal sætte et stort antal langtidsledige til, hvor de skal skaffe plads til dem, hvor de skal skaffe plads til de ekstra praktikanter, de får ind. Det er et problem, ikke alene økonomisk, men også med hensyn til, hvad de skal sætte dem til, og derfor tillod jeg mig også bare at anføre, at man lige må se det i sammenhæng med, hvad man i øvrigt »belaster« kommunerne med.

Med hensyn til ungdomsgarantiordningen har vi det samme problem, og nu nævnte ministeren det som noget af det, der var nyt. Jeg ved ikke, om det er nyt. Jeg var godt klar over, at regeringen på et tidspunkt ville udvide denne ungdomsgaranti til hele landet, men det, jeg synes er så trist ved den, er, at det for mig virker, som om vi når præcis til-

bage dertil, hvor vi startede. Når man alligevel ikke kan finde på andet, kan man altid lave nogle beskæftigelsesprojekter, men det er en uhyre ringe løsning, og det er dér, en stor del indtil nu er havnet. Det har jeg ikke hørt nogen rosende bemærkninger om endnu, og derfor synes jeg, der trænges til et alternativ.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er, ligesom jeg tror fru Mimi Stilling Jakobsen var det – sådan var tonefaldet i hvert fald lejlighedsvis – lidt nedslået over den debatform, som ministrene har anvendt. Jeg mener, det er nogle aggressive og fornærmede ministre, vi har hørt her. Jeg mente, at formålet med en redegørelsesdebat var, at man, uden at man havde et dagsordensforslag hængende over hovedet, kunne udveksle nogle synspunkter omkring nogle vigtige emner, og så kan det ikke nytte noget, at man prøver at sige, som arbejdsministeren gør: hvis I har andre synspunkter, end jeg har, mener I det ikke alvorligt. Eller som statsministeren sagde: socialdemokratiet er mere end andre måske interesseret i at løse dette problem. Vi andre er nøjagtigt lige så interesserede i at løse problemerne omkring ungdomsarbejdsløsheden, vi har bare ikke nødvendigvis den samme metode, som socialdemokratiet har.

Så vil jeg også godt sige til arbejdsministeren, at for min skyld kan han da godt have lidt billig morskab og nogle kvikke bemærkninger; det kan være, arbejdsministeren har behov for det. Men jeg vil sige, at for sagens skyld synes jeg nu nok, at det havde været bedre, hvis arbejdsministeren valgte en debatform, der øgede mulighederne for samarbejde og ikke mindskede mulighederne for samarbejde. Og de morsomheder, som arbejdsministeren kommer med, øger nu engang ikke mulighederne.

Så vil jeg sige om spørgsmålet, som undervisningsministeren også var inde på, med den løse velvilje, at jeg synes faktisk, undervisningsministeren også bærer en del af ansvaret for, at der ikke er sket mere på undervisningsområdet. Det er ikke os andre, der har været kontrære, det er undervisningsministeren og ministeriet, der ikke har kunnet blive færdige med tingene. Jeg påpegede helt konkret, at jeg synes, vi skulle komme ud